

„tähhese panna; siis on se otsego üks meie
„silmad kinni waotaks.“ — Öppetaja
kõstis: „kuulge, armas rahwas, kui teie
„tähhate õppetust wastowõtta, siis peate teie
„sest pahhast kombest peaki lahti peäsema.
„Ni pea kui unni hakkab teie peäle kippuma,
„siis tõiske ülles istumast, ja kes ärkel on,
„se ärratago omma nabri ülles kui ta näeb
„et unni temma peäle tahhab woimust wõtta!“
— Se rahwas wõttis selle noomimisese jär-
rele ellada, ja pärrast sedda ükski enam ei
maggand jutlusse ajal.

Jummal on innimest nenda loonud, et
temma jouab kurja küsatusse wasto panna:
ja kes keigest wäest wastopanneb, küäl sellele
Jummal wiimaks woimust annab. Nenda se
siinki hopis rahwa woimusses olli, sedda kur-
jad kombe mahhajätta.

Selle õppetaja õppetus on õnnistud, kes
õppetab, mil wiisil innimenne kurjast woib
lahti peäseada, ja head tehha.

Pühha Paulus ütleb (omma ramatus
Tituselle, 2 peat: 11 ja 12 salm:) „Jum-
„mala arm, mis õnnistust satab, on ilmu-

„nud keikile innimestelle, ja juhatab meid,
„et meie peame ärrasalgama jummalakarmatta
„ello ja ilmalikkud himmud, ja peame moiste
„likkult ja diete, ja jummalat kartlikkult ellas
„ma sessinnatses mailmas.“

Head kombed, noort
õppitud, ei laho
meist wanusestki.

Niggola' Maddi olli ommad labsofessed
nenda ülles kaswatanud, et nemmad ialki ei
sowind joude olla, waid ikka ihhaldasid, sed-
da ehk teist tullusa tõed ettewõtta.

Nenda olli neil korrapärrast ikka middas-
gi käsiss. Esjite ollid lapsed koolis: pärr-
rast kooli olli iggaühel üks tõe käes mis isä
nendele nende wannusse järrele olli seädnud:
wiimaks olli puhkamisse aeg. Nigga ka sedda